

Другъ отъ малцината.

(Климентъ Търновски като човѣкъ).

— Человѣкъ бѣше той, би казалъ всѣки, който го познаваше, Климента Търновски.

Кога бѣше самъ, винаги бѣше замисленъ и тѣженъ. Предъ хората винаги приветливъ и любезенъ. Той бѣше веселъ и разговорливъ кога бѣше въ общество, и неговата непринудена веселостъ заразяваше всички около него. Но когато бѣше нужно да е сериозенъ, той умѣеше да бжде такъвъ, безъ да бжде строгъ, и да налага своята сериозностъ и на другитѣ.

Климентъ Търновски.

Никой не е виждалъ Климента да се разсърди, да сгълчи нѣкого, да се скара съ нѣкого. Той не бѣше въ състояние никога да обиди.

Никой не го е чулъ да повиши гласа си, освенъ кога говори по възвишени въпроси.

Той постоянно и навсѣкжде бѣше образецъ на благостъ и кротостъ, която не го напускаше дори въ време на най-голѣмо огорчение, даже отчаяние.

Единъ пжтъ единъ отъ подчиненитѣ нему свещеници отъ Софийската епархия, когато замѣстваше Софийския митрополитъ, го поставя въ голѣмо изкушение.

Отишелъ въ нѣкоя богатска кжца за да кръщава, свещеникътъ се връща въ църква добре нагостенъ и напоенъ и заварва скромни младоженци, които чакатъ повече отъ единъ часъ време да ги вѣнчае. Заваря и владиката, който пита сватбаритѣ, защо чакатъ и узнава причината за това чакане.

— Побързай, отче, защото хората чакатъ, казва му кротко митрополитътъ.

— Азъ не мога, азъ съмъ уморенъ, азъ си отивамъ — отговаря му троснато свещеникътъ и излѣзълъ отъ църква, безъ да изпълни тайнството.

Безъ много-много да се бави, владиката облича одеждитѣ си, заповѣдва на дякона и на единъ случайно находящъ се тамъ свещеникъ да се облѣкатъ, вѣнчава младоженцитѣ, държи имъ